

BRÜSSZEL VAGY MOSZKVA?

TE FOGSSZ VÁLASZTANI KÖZÜLÜNKI HÁT JÓL GONDOLD ÁT!



Képek: DocWertheim, Wikimedia Commons, CC BY-SA 4.0

Minél több polgára él a polgári bátorsággal egy országnak, annál kevesebb hőstre van szükség! [*Franca Magyarnál*]

SZAMIZDAT

Baltazár György

Horváth Tünde Restri Kornél

KAPCSOLAT

civilkurazsi2026@gmail.com


CIVIL KURÁZSI I./6 2026. 02. 26.

DÁVID ÉS GÓLIÁT
A XXI. SZÁZADBAN



2022 februárjában a világ legnagyobb országának hadereje megindult Ukrajna ellen!

Oroszország területe több mint 17 millió km², lakossága 144 millió fő, éves GDP-je 2021-ben közel 1,8 billió USD.

Ukrajna ezzel szemben mindössze 603 ezer km², 41 millió lakossal és 200 milliárd USD körüli gazdasági teljesítménnyel.

Az arányok alapján jelentős Oroszország túlereje. 28-szoros területi, 3,5-szeres lakossági, és sokszoros katonai-gazdasági a különbség. Papíron tehát egyetlen kimenetel tűnt valószínűnek: a hatalmas, olajból és gázelladásokból harcoló birodalom villámgyors győzelme a szomszédos, kisebb ország felett.

Putyin háromnapos "különleges katonai műveletet" tervezett, amely néhány nap alatt térdre kényszeríti Kijevet. Ebből lett négy év, több száz ezer halottal, milliók menekülésével, városok rommá válásával. A "villámháború" helyett elhúzódó, kimerítő háború alakult ki, amelyben a túlerő nyers ereje újra és újra falba ütközött: egy elszánt nép honvédelmébe. Ukrajna háborúja honvédő háború. Saját területét, függetlenségét, otthonait és embereit védi!

Az orosz hadsereg a nyers erőre és a mennyiségre épített - többszörös katonai fölényvel, logisztikai és stratégiai tervezés nélkül. Elemzések szerint egyes frontokon hét-nyolc orosz katonára is jutott egy ukrán védőre, mégsem sikerült áttörniük a morális és technológiai falat. Mert a kis ország hatékonyan harcol: drótkokkal, műholdas felderítéssel, gyors mozgású egységekkel és a Nyugat által biztosított precíziós fegyverekkel. Az ukrán védekezés alapjává az immóció vált, a katonák a földhöz és a néphez kötött akarattal merítettek erőt. Egyre nyilvánvalóbb, hogy ez a háború már nem pusztán területi, hanem civilizációs mérkőzés: a múlt és a jövő, az önkény és a szabadság, a megfélemlítés és az örendelkezés között.

A legendás **Tél Táborok** - az orosz történelem egykori szövetségese - pedig nem hozta meg a Putyin által megkövetelt győzelmet. Mert háborúzás szabályait már nem a tankok, hanem a drónok írják. Ukrajna az olcsó, tömegesen gyártott drónokkal, robot-csonkokkal és műholdas kapcsolattal új hadviselési korszakot nyitott. Egy több millió dolláros harccocsit néhány ezer dolláros eszközzel lehet megsemmisíteni. Az orosz hadsereg is kénytelen követni ezt az innovációs versenyt levegőben, vízen és szárazföldön egyaránt. A hagyományos fegyverrendszerekre építő NATO ma inkább tanulja, mint diktálja a tempót. A kommunikációs és információs hálózatok - köztük a műholdas rendszerek (Starlink) - kiesése pedig azonnal megmutatta Oroszországnak: a XXI. századi háború kulcsa már nem csak a lőszer, hanem az adat és az információk kapcsolata. [Risti Kornél]



TANULÓPÉNZ

Mindannyian követünk el hibákat, hozunk rossz döntéseket. Személyek, országok egyaránt. A hibáknak következményei vannak. Megfizetjük értük a tanulópénzt. Nem örülünk neki, hogy le kell pengesnünk. Pedig lehet, hogy mégis nyertünk valamit: tapasztalatot, ami később hasznunkra lehet. Személyeként és a nemzet tagjaként egyaránt.

A tapasztalat jó tanítómester, de csak ha emlékszünk rá. Vannak történeti tapasztalataink, amelyeket talán még nem felejtettünk el. Például Oroszországgal kapcsolatban. A cári hadsereg 1849-ben leverte a szabadságharcunkat. Am az akkori orosz katonák nem bántották a civil lakosságot, dolguk végzetével hazamentek. A szovjet hadsereg 1945-ben már ölt, erőszakolt, elhurcolt. Az 1956-os forradalom leverése pedig nemzedékek életére hatott ki. A Szovjetunió megtanította politikai vezetőinket az elnyomás módszereire. Elvette a szabadság és a jövő reményét, cserébe kaptunk megtorlást, cenzúrát és

vasfüggönnyt. Vajon emlékszünk-e milderre, amikor kormányunk nem Európához, hanem Oroszországhoz köti a jövőnkét?

Tanulhatunk mások tapasztalataiból is. Megkérdeshetjük, vajon Ukrajna miért áll ellen már negyedik éve az orosz megszállásnak? Finnország, Lengyelország és a balti államok miért készülnek erőltetett iramban a védekezésre? Vagy nézzünk az Orosz Föderációra. Milyen államfő és kormány az, amely nem tanul, hanem megszakítás nélkül működteti a halál gépezetét az ukrán fronton? A technológia, a ritmus ugyanaz. Mára több mint egymillió fiatal és középkorú férfi vészett oda vagy nyomorodott meg végleg, és nincs jele annak, hogy megállnak. Milyen hadsereg az, amely a civil lakosságot támadja, hogy térdre kényszerítsen egy országot, amely nem hódol be?

A tragédiákból is lehet tanulni. Ukrajna nem bánhat ilyen bőkezűen a polgáraival. Ők tudják, kivel állnak szemben, és mi történik, ha veszítenek. Használtnuk kellett az eszüket és a szakértelmüket. A háború minden napján, minden ballépésből tanultak valamit. Forradalmasították a haditechnikát. Szövetségesseket kerestek, és el tudták nekik mondani, mit várhat a világ a mai Oroszországtól. A leginkább elkötelezett szövetségeseik határosak Oroszországgal vagy Ukrajnával. Magyarország nincs közöttük. A mi kormányunk Oroszországot választotta. Nem teszi fel a kérdést, hogy miért küldenek négy éve oroszokat a huszárálóba. És mi lehet az az erő, ami még mindig szabadon tartja Ukrajnát? Ugyanez az erő bennünk is megvolt, megvan, és még mindig élhetünk vele. Ukrajna a sorstársunk, akit a magyar kormány elárult, mielőtt még barátok lettünk volna. Mert a mi kormányunk a támadó felet választotta. Bizonyította, hogy nemzetünk történelmi tapasztalataiból nem tanul. Azt pedig nem engedi, hogy a nemzet emlékezzen arra, amit egyszer már megtanult. Minden kormánycsatorna ontja a ferdítéseket és a hazugságokat. Senki sem kéri tőlünk, hogy „meghaljunk Ukrajnáért”. Az elemi tisztesség azt kéri, hogy úgy segítsünk, ahogy tudunk, vagy legalább ne tegyünk nekik keresztbe. Kormányunk azt gondolja, hogy amitől nem tudunk, az nem létezik. Hogy hamis ellenségek állításával át tudják írni a józan ész és az erkölcs szabályait. Vajon jól gondolják? Reméljük, nagyot tévednek. Mi nem leszünk orosz gyarmat.

[Baltazár György]